

L'AVI

per A. C.

L'Avi... Així el nomenava —amb aquest qualificatiu, que tant li plaia, i tanmateix li esqueia— el nostre poble. Francesc Macià, el restaurador de les nostres llibertats, home bo i generós, va saber complir, a la seva hora, en una hora de fe i d'esperança, una missió d'apòstol, amb multituds abrindades que el seguien i l'aclamaven.

—Ja estic contenta; ja l'he vist...! —exclamava, un dia, a Olot, una dona senzilla, grassa, camperola, d'un humil llogaret dels contorns, quan el President, en un dels seus recorreguts, o pelegrinatges oficials de poble en poble de Catalunya, va visitar aqueixa ciutat.

Era dels homes del trenp i del prestigi d'un Massarik i d'un Nansen, homes de gran cervell i de gran cor, que estimen els seus pobles i el saben conduir amb mirades d'amor i paraules de pau pels viarans més clars i lluminosos de la prosperitat i de la justícia humana.

Alt i senyorívol, con una palma,
que el Dia del Ram, eixint de missa,
es veu de lluny...

Era el reflex viu i perenne de la serenor del nostre cel i de les belleses del nostre paisatge.

El Meu Clavell

per Lluís UMBERT

El Sant Francesc de la caseta i l'hortet es va caracteritzar sempre per la seva bondat inmanent i amplitud d'esperit, ço que feia d'ell un preferit dels déus, de la glòria i de la posteritat.

Francesc Macià, esperit pur i selecte, forjava una nova pàtria, no pel seu propi benefici, sinó perquè els catalans en ella visquessin feliços, contents i lliures.

El seu patriotisme tenia veu i nervi de doctrina i misticisme de religió.

La figura del nostre primer President de la Generalitat restaurada, la més noble i la més santa de les figures humanes de la terra catalana, viurà sempre, a través de les generacions, com un exemple viu de dignitat patriòtica, i com una torxa de magnífiques reverberacions en les nostres lluites per la llibertat i el millorament espiritual i social del nostre poble.

Adéu, President...

Adéu, President... El matí de Nadal era tètric com mai sota el vel del cel gris. Dolçament tu mories damunt el llit blanc, testa blanca, puresa senyora, subtil cavaller de la gran pulcritud impol·luta. Ploraven les gents a l'entorn del Palau, i planaven les onze cruels batallades, sanglots en fugida del vell campanar de la Seu, entre l'aire i la boira i el fred del desembre fatal. L'esperit del silenci sentia la folla fíllada, de carn que s'esquinça, de vincle que es trenca, de força que es fon com un núvol. Adéu, President... Has fugit pels camins que no tornen enrera. Mai més no et veure'm. Per les vies més dures nosaltres demà marcarem les petjades cansades. Mai més no seràs el menaire del poble que aviva l'estel tremolós en la nit per clavar-lo per sempre damunt la bandera barrada, i el veu com s'allunya tenebres endins, i altre volta segueix les ombroses cruïlles dels passos heroics. En l'aguant de ta destra mai més no tindrem el repòs de l'infant que confia les seves temenses al pare, que en ell no hi ha dubtes...

A. E.